

Un început anevoios

Sabat după-amiază, 12 iulie

De memorat:

„Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon și i-au zis: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: 'Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea.» Faraon a răspuns: «Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.»” Exodul 5:1,2.

Mulți credincioși cred că, atunci când cineva decide să Îl urmeze pe Dumnezeu, respectiva persoană va avea parte doar de fericire, prosperitate și succes. Dar nu este neapărat așa, după cum ne arată adesea chiar Biblia. Uneori apar multe obstacole, dar și noi dificultăți. Acest lucru poate fi foarte frustrant și generează întrebări grele, cu răspunsuri dificile sau chiar fără răspuns. Cu toate acestea, când avem răbdare, Dumnezeu aduce soluții la timpul și în termenii hotărâți de El. Căile Lui pot intra în conflict cu așteptările noastre de a găsi soluții rapide și instantanee, dar trebuie să învățăm să ne încredem în El, indiferent de situație.

Iată subiectul acestei săptămâni: Moise și porunca de a scoate poporul lui Dumnezeu din Egipt – o chemare divină cât se poate de clară, încluzând minuni și faptul că Dumnezeu Însuși i-a vorbit direct lui Moise și i-a spus exact ce dorea ca el să facă. Ar fi trebuit să-i fie ușor lui Moise, știind că a fost chemat de Dumnezeu și că i s-a dat o sarcină precisă? Ar fi trebuit să fie simplu, nu? Citește și o să vezi cum a fost!

Duminică, 13 iulie

Cine este Domnul?

Urmând poruncile lui Dumnezeu, Moise merge la faraon pentru a începe procesul prin care el, Moise, avea să scoată „din Egipt pe poporul [Domnului], pe copiii lui Israel” (Exodul 3:10).

1. Care a fost răspunsul faraonului la porunca lui Dumnezeu: „Lasă pe popo rul Meu să plece” (Exodul 5:1,2) și ce înseamnă el?

Exodul 5:1,2

¹ Moise și Aaron s-au dus apoi la faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască în pustiu un praznic în cinstea Mea.”

² Faraon a răspuns: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.”

„Cine este Domnul?” întreabă faraonul, nu din vreo dorință de a-L cunoaște, ci într-un act de sfidare sau chiar negare a acestui Dumnezeu, pe care recunoaște că nu Îl știe. „Eu nu cunosc pe Domnul”, spune el, aproape ca o laudă. Câți oameni au rostit același lucru de-a lungul isto riei? Cât de tragic, pentru că, așa cum a spus Isus Însuși, „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Egiptul și faraonul erau simbolul unei puteri care neagă prezența și autoritatea lui Dumnezeu. Reprezentau o entitate care se poziționează împotriva lui Dumnezeu, a Cuvântului Său și a poporului Său.

Următoarea declarație a faraonului: „Nu voi lăsa pe Israel să plece”, evidențiază și mai mult această răzvrătire împotriva Dumnezeului celui viu, făcând din Egipt un simbol nu numai al negării lui Dumnezeu, ci și al unui sistem care luptă împotriva Lui. Nu e de mirare că mulți au văzut aceeași atitudine, milenii mai târziu, în Revoluția Franceză (vezi și Isaia 30:1-3 și Apocalipsa 11:8). Faraonul se credea zeu sau fiul unui zeu – o aluzie generală la credința în propria putere, forță și inteligență supremă.

„Dintre toate popoarele prezentate in istoria biblică, Egiptul a negat cu cea mai mare îndrăzneală existența viului Dumnezeu și s-a împotri vit poruncilor Lui. Niciun monarh nu s-a aventurat într-o revoltă mai deschisă și mai arogantă împotriva autorității Cerului decât conducă torul Egiptului. Când i-a fost adus mesajul de către Moise, în numele Domnului, faraonul a răspuns cu mândrie: «Cine este Domnul, ca să ascult glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece» (Exodul 5:2). Aceasta însemna ateism, iar poporul reprezentat prin Egipt urma să dea glas unei respingeri asemă nătoare a prerogativelor viului Dumnezeu și urma să manifeste o atitu dine asemănătoare de necredință și sfidare” (Ellen G. White, Tragedia veacurilor, p. 269).

Dacă cineva te-ar întreba: „Îl cunoști pe Domnul?”, cum ai răspunde? Dacă răspunsul ar fi afirmativ, cum L-ai descrie și de ce?

Un început dificil

Deși Moise trebuie să fi știut de la început că misiunea încredințată de Domnul nu avea să fie ușoară (de aici și încercările lui de a scăpa de ea), probabil că nu avea nicio idee despre ce avea să urmeze.

2. Care au fost rezultatele imediate ale primei întâlniri a lui Moise și Aaron cu faraonul, consemnate în Exodul 5:3-23?

Exodul 5:3-23

- ³ Ei au zis: „Ni S-a arătat Dumnezeuul evreilor. Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustiu ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie.”
- ⁴ Și împăratul Egiptului le-a zis: „Moise și Aaron, pentru ce abateți poporul de la lucrul lui? Plecați la lucrările voastre.”
- ⁵ Faraon a zis: „Iată că poporul acesta s-a înmulțit acum în țară, și voi mai voiți să-l faceți să-și înceteze lucrările?”
- ⁶ Și chiar în ziua aceea, faraon a dat următoarea poruncă isprăvniceilor norodului și logofeților:
- ⁷ „Să nu mai dați poporului paie, ca mai înainte, pentru facerea cărămizilor; ci să se ducă singuri să strângă paie.
- ⁸ Totuși să le cereți același număr de cărămizi, pe care le făceau mai înainte; să nu le scădeți nimic din ele, căci sunt niște leneși; de aceea strigă mereu: „Haidem să aducem jertfe Dumnezeului nostru.”
- ⁹ Să se dea mult de lucru oamenilor acestora, ca să aibă de lucru și să nu mai umble după năluci.”
- ¹⁰ Isprăvniceii poporului și logofeții au venit și au spus poporului: „Așa vorbește faraon: „Nu vă mai dau paie;
- ¹¹ duceți-vă singuri de vă luați paie de unde veți găsi; dar nu vi se scade nimic din lucrul vostru.”
- ¹² Poporul s-a răspândit în toată țara Egiptului ca să strângă miriște în loc de paie.
- ¹³ Isprăvniceii îi sileau, zicând: „Isprăviți-vă lucrul, zi de zi, ca și atunci când erau paie!”
- ¹⁴ Au bătut chiar pe logofeții copiilor lui Israel, puși peste ei de isprăvniceii lui faraon. „Pentru ce”, li se zicea, „n-ați isprăvit ieri și azi, ca mai înainte, numărul de cărămizi care vă fusese hotărât?”

- ¹⁵ Logofeții copiilor lui Israel s-au dus să se plângă la faraon și i-au zis: „Pentru ce te porți așa cu robii tăi?”
- ¹⁶ Robilor tăi nu li se mai dau paie ca mai înainte, și totuși ni se spune: „Faceți cărămizi!” Ba încă, robii tăi sunt și bătuti, ca și când poporul tău ar fi vinovat.”
- ¹⁷ Faraon a răspuns: „Sunteți niște leneși și niște trântori! De aceea ziceți: „Haidem să aducem jertfe Domnului!”
- ¹⁸ Acum, duceți-vă îndată de lucrați; nu vi se vor da paie, și veți face același număr de cărămizi.”
- ¹⁹ Logofeții copiilor lui Israel au văzut în ce stare nenorocită erau, când li se zicea: „Nu vi se scade nimic din numărul de cărămizi; ci în fiecare zi să faceți lucrul cuvenit unei zile.”
- ²⁰ Când au ieșit de la faraon, au întâlnit pe Moise și pe Aaron, care îi așteptau.
- ²¹ Și le-au zis: „Să vă vadă Domnul și să judece! Voi ne-ați făcut urăți lui faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare.”
- ²² Moise s-a întors la Domnul și a zis: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m-ai trimis?”
- ²³ De când m-am dus la faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai rău poporului acestuia; și n-ai izbăvit pe poporul Tău.”

Exodul 5:3-23

Chiar înainte de a merge la faraon, Moise și Aaron au adunat bătrânii și poporul lui Israel, le-au spus cuvintele din partea lui Dumnezeu și le-au arătat semnele Sale, ceea ce i-a făcut să creadă că Domnul avea să-i elibereze din sclavie. Astfel, ei s-au închinat Domnului (Exodul 4:29-31). Așteptările erau cu siguranță mari: Domnul avea să elibereze poporul evreu din robie – în sfârșit!

Moise s-a dus apoi să îi prezinte faraonului cerințele din partea lui Dumnezeu, iar lucrurile s-au înrăutățit și mai mult pentru israeliți. Suferința lor a crescut, iar munca lor zilnică a devenit mai împovăritoare și mai solicitantă. Au fost acuzați că sunt leneși, au fost tratați mai aspru, iar slujirea lor a devenit mai dificilă decât fusese deja. Conducătorii lor nu au fost mulțumiți, iar confruntarea dintre ei și Moise și Aaron a fost foarte neplăcută și (după cum vom vedea mai târziu) a prevestit genul de conflicte pe care Moise urma să le aibă cu propriul popor în anii următori.

3. Pune-te în locul oamenilor din Exodul 5:21, care i-au înfruntat pe Moise și pe Aaron. De ce ar spune cineva lucrurile pe care le-au spus ei?

Exodul 5:21

- ²¹ Și le-au zis: „Să vă vadă Domnul și să judece! Voi ne-ați făcut urăți lui faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare.”

Nu este greu de înțeles motivul supărării lor pe Moise („Să vă vadă Domnul și să judece!” au spus ei). Crezuseră că Moise venise să îi elibezeze de egipteni, nu să le facă viața și mai grea sub stăpânirea egiptenilor lor. Prin urmare, pe lângă faptul că se confruntau cu egiptenii, Moise și Aaron trebuiau să țină piept și propriului popor.

Prin ce modalități mai bune tu și alții ați putea trata cu liderii bisericii locale atunci când apar neînțelegeri, așa cum inevitabil se întâmplă?

Mărti, 15 iulie

Divinul „Eu”

Bietul Moise! Mai întâi este luat la rost de faraon, iar acum propriul popor îl blestemă. Așa că Moise I se plânge lui Dumnezeu. În amărăciune și dezamăgirea lui față de înrăutățirea situației lui Israel, el întreabă: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m-ai trimis? De când m-am dus la Faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai rău poporului acestuia, și n-ai izbăvit pe poporul Tău” (Exodul 5:22,23). Nemulțumirea lui Moise în legătură cu Domnul este evidentă și, ținând cont de situație, de înțeles. Reacția lui Dumnezeu însă este una remarcabilă. El va acționa, și încă foarte categoric. „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon” (Exodul 6:1).

4. Care este răspunsul pe care i-l dă Dumnezeu lui Moise, în Exodul 5:22 – 6:8, și ce adevăruri teologice importante reies de aici?

Exodul 5:22 – 5:23

²² Moise s-a întors la Domnul și a zis: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m-ai trimis?”

²³ De când m-am dus la Faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai rău poporului acestuia, și n-ai izbăvit pe poporul Tău.”

Exodul 6:1 – 6:8

¹ Domnul a zis lui Moise: „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon: o mână puternică îl va sili să-l lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-l izgonească din țara lui.”

² Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: „Eu sunt Domnul.

³ Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca Dumnezeu cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca ‘Domnul’.

- ⁴ De asemenea, Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini.
- ⁵ Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie, și Mi-am adus aminte de legământul Meu.
- ⁶ De aceea, spune copiilor lui Israel: ‘Eu sunt Domnul. Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți.
- ⁷ Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeuul vostru și veți cunoaște că Eu, Domnul Dumnezeuul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii.
- ⁸ Eu vă voi duce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul.’”

Dumnezeu nu Se va mai limita doar la vorbit. Va interveni acum în forță în favoarea poporului Său. El îi reamintește lui Moise câteva adevăruri pertinente: (1) Eu sunt Domnul; (2) M-am arătat patriarhilor; (3) am făcut legământ cu ei; (4) am promis să le dau țara Canaan; (5) am auzit gemetele copiilor lui Israel; (6) Mi-am adus aminte de legământul Meu de a vă da Țara Promisă. A se observa repetarea subînțeleasă a di-vinului „Eu”! Eu, *Domnul Dumnezeuul vostru*, Eu *am făcut așa și așa*, deci puteți avea încredere că Eu voi face pentru voi ceea ce am promis.

Domnul proclamă acum în mod solemn că va face patru lucruri mărețe pentru israeliți, pentru că El este Domnul lor viu: (1) „Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii”; (2) „vă voi izbăvi din robia lor”; (3) „vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți” și (4) „vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeuul vostru” (Exodul 6:6,7).

Aceste patru acțiuni divine asigură și restabilesc relația lui Dumnezeu cu poporul Său. Dumnezeu este subiectul tuturor acestor verbe de acțiune, iar israeliții sunt beneficiarii tuturor acestor binecuvântări și haruri. Dumnezeu oferă aceste daruri gratuit, din iubire. El le-a oferit atunci lor și ni le oferă din nou și în nouă.

Ce alte personaje din Biblie s-au plâns lui Dumnezeu, având nemulțumiri? De ce este bine, uneori, să-ți verși sufletul în fața lui Dumnezeu? De ce trebuie totuși să dai întotdeauna dovadă și de credință și încredere?

Miercuri, 16 iulie

Buze netăiate împrejur

Într-adevăr, Domnul îi făcuse lui Moise promisiuni extraordinare cu privire la ce avea de gând să facă. Deși acea întâlnire trebuie să-l fi încu rajat pe Moise, probabil că încurajarea a fost de scurtă durată, având în vedere reacția primită de la popor.

5. Ce s-a întâmplat apoi și ce lecții învățăm din Exodul 6:9-13 cu privire la momentele dificile și de dezamăgire din viața noastră?

Exodul 6:9-13

⁹ Astfel a vorbit Moise copiilor lui Israel. Dar deznădejdea și robia aspră în care se aflau i-au împiedicat să asculte pe Moise.

¹⁰ Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

¹¹ „Du-te de vorbește lui faraon, împăratul Egiptului, să lase pe copiii lui Israel să iasă afară din țara lui.”

¹² Moise a răspuns în fața Domnului: „Iată că nici copiii lui Israel nu m-au ascultat: cum are să m-asculte faraon pe mine care n-am o vorbire ușoară?”

¹³ Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și le-a dat porunci cu privire la copiii lui Israel și cu privire la faraon, împăratul Egiptului, ca să scoată din țara Egiptului pe copiii lui Israel.

Evreii erau atât de descurajați de durerea, chinul și munca lor grea, încât nu au auzit cuvintele lui Moise, care îi asigura că Dumnezeu va acționa pentru a împlini ce a promis. Așteptau de foarte multă vreme lucrul acesta, iar așteptările nu li se împliniseră. De ce să fie altfel acum? Își pierdeau curajul și speranța, ceea ce era cu atât mai amar cu cât, pen tru prima dată în viața lor, vedeau o perspectivă reală de eliberare. Cine nu a trecut printr-o situație similară? Cine nu s-a simțit la un moment dat deprimat, dezamăgit, nemulțumit – chiar abandonat de Dumnezeu?

Îți amintești istoria lui Iov? Dar de Asaf, un psalmist care s-a chi nuit cu întrebările sale privind prosperitatea celor răi și suferința celor drepti? Totuși, indiferent de luptele sale, Asaf exprimă una dintre cele mai frumoase mărturisiri de credință: „Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire” (Psalmii 73:23-26).

De-a lungul istoriei sacre, Dumnezeu Și-a asigurat poporul că este cu el (Isaia 41:13; Matei 28:20). Dumnezeu îi oferă pacea Lui, mângâ ierea Lui și îl întărește să facă față greutăților vieții (Ioan 14:27; 16:33; Filipeni 4:6,7). Formula

de legământ: „Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeuul vostru” (Exodul 6:7) exprimă relația strânsă pe care Dumnezeu voia să o aibă cu poporul Său.

Deși contextul era colectiv, cum se aplică Exodul 6:7 fiecăruia dintre noi și cum ar trebui să se manifeste această relație în viața noastră de zi cu zi? (Vezi și 2 Corinteni 6:16.)

Joi, 17 iulie

Ca Dumnezeu pentru faraon

6. Cum răspunde Domnul obiecției lui Moise în Exodul 6:28 – 7:7?

Exodul 6:28 – 6:30

²⁸ Când a vorbit Domnul lui Moise în țara Egiptului,

²⁹ Domnul a zis lui Moise: „Eu sunt Domnul. Spune lui Faraon, împăratul Egiptului, tot ce-ți spun.”

³⁰ Și Moise a răspuns înaintea Domnului: „Iată că eu nu vorbesc ușor. Cum are să m-asculte Faraon?”

Exodul 7:1 – 7:7

¹ Domnul a zis lui Moise: „Iată că te fac Dumnezeu pentru Faraon, și fratele tău Aaron va fi prorocul tău.

² Tu vei spune tot ce-ți voi porunci Eu, iar fratele tău Aaron va vorbi lui Faraon, ca să lase pe copiii lui Israel să plece din țara lui.

³ Eu voi împietri inima lui Faraon și Îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului.

⁴ Totuși Faraon n-are să v-asculte. Apoi Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate din țara Egiptului oștile Mele, pe poporul Meu, pe copiii lui Israel, prin mari judecăți.

⁵ Egiptenii vor cunoaște că Eu sunt Domnul când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel.”

⁶ Moise și Aaron au făcut ce le poruncise Domnul: așa au făcut.

⁷ Moise era în vârstă de optzeci de ani, iar Aaron, de optzeci și trei de ani când au vorbit lui Faraon.

Dumnezeu Se prezintă lui Moise ca Iehova, ceea ce înseamnă că El este Dumnezeu personal și apropiat, Dumnezeuul poporului Său și Dumnezeuul care a intrat într-o relație de legământ cu el. Acest Dumnezeu imanent îi poruncește din nou lui Moise să meargă și să vorbească cu faraonul. Neavând încredere în sine,

Moise obiectează din nou: „Cum are să m-asculte Faraon?” Aici putem vedea iarăși nu doar umiliința lui Moise, ci, din nou, dorința lui de a scăpa de sarcina care până acum n-a mers prea bine.

„Când Dumnezeu i-a poruncit să se întoarcă la faraon, Moise a dat dovadă de lipsă de încredere în sine. Termenul ‘aral sepatayim – lit. «buză netăiată împrejur», care este folosit aici pentru a exprima lipsa capacității lui Moise de a se exprima (6:12,30) – este similar cu cel găsit în Exodul 4:10, «limbă greoaie» [EDCR]” (Andrews Bible Commentary: Old Testament, „Exodus”, 2020, p. 205). Dumnezeu, în mila Lui, îl de semnează pe Aaron să-l ajute pe Moise. Moise îi va vorbi lui Aaron, care i se va adresa apoi public faraonului; astfel, Moise va juca rolul lui Dumnezeu în fața împăratului egiptean, iar Aaron va fi profetul său.

Această relatare oferă o definiție excelentă a rolului unui profet. Un profet este un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu; el sau ea este porta vocea Lui pentru a transmite și a interpreta cuvântul lui Dumnezeu pen tru popor. Așa cum Moise i-a vorbit lui Aaron, iar apoi Aaron l-a anunțat pe faraon, tot așa Dumnezeu comunică cu un profet, care apoi proclamă învățătura lui Dumnezeu oamenilor. Acest lucru se poate întâmpla ver bal, în persoană, sau, așa cum se făcea cel mai frecvent, profetul primea mesajul de la Dumnezeu și apoi îl scria.

De asemenea, Dumnezeu îi explică lui Moise la ce se poate aștepta de la întâlnirile cu faraonul. El îl avertizează că va urma o confruntare îndelungată și tensionată. Pentru a doua oară, Dumnezeu îi subliniază lui Moise că faraonul va fi foarte încăpățânat și că îi va împietri inima (Exodul 4:21; 7:3). Rezultatul însă va fi unul bun, pentru că „egiptenii vor cunoaște că Eu sunt Domnul” (Exodul 7:5). Adică, și în mijlocul ha osului care urmează, Dumnezeu va fi glorificat.

Moise a rămas fără scuze pentru a nu face ceea ce Dumnezeu îl chemase să facă. Care sunt scuzele când încercăm să nu facem ceea ce Dumnezeu vrea?

Vineri, 18 iulie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 23

„Faraonul, fiind foarte neliniștit, îi suspecta pe israeliți că plănuiseră o revoltă pentru a nu-l mai sluji. Nemulțumirea, zicea el, era rezultatul trân dăviei, așa că s-a hotărât să nu le mai lase timp pentru uneltiri primejdi oase. De îndată a luat măsuri pentru a le face povara și mai grea și pentru a le zdrobi spiritul

independent. În aceeași zi au fost date porunci care au făcut munca lor mai crudă și mai apăsătoare. Materialul de construcție cel mai obișnuit din acea țară era cărămida uscată la soare; zidurile celor mai de seamă clădiri erau făcute din aceste cărămizi și apoi erau îmbrăcate pe dinafară cu piatră, iar fabricarea cărămizilor cerea folosirea unui mare număr de sclavi. Paiele tăiate erau amestecate cu lut, pentru a le ține laolaltă, și se cerea o mare cantitate de paie pentru această lucrare; faraonul porunci acum să nu li se mai dea paie; cei ce lucrau cărămizile trebuiau să-și găsească singuri paie, în timp ce numărul de cărămizi ce trebuiau făcute era același. Porunca aceasta le-a produs un mare necaz israeliților din întreaga țară. Supraveghetorii egipteni numiseră supraveghetori evrei, care erau răspunzători de lucrul săvârșit de cei ce erau sub mâna lor. Când ordinul faraonului s-a aplicat, poporul s-a împrăștiat prin toată țara, ca să adune miriște în loc de paie; dar israeliților le-a fost imposibil să realizeze aceeași muncă. Din cauza acestei nerealizări, supraveghetorii evrei au fost crunt bătuți” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 258).

Zilnic: Exodul 31 – 37; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 29

1. Care era semnul veșnic dintre Domnul și copiii lui Israel și de ce?
2. Cine i-a spus lui Moise: „În tabără este un strigăt de război”?
3. Cine și prin ce metodă avea să-i izgonească pe canaaniți, amoriți, heteiți etc.?
4. Ce avea coarne și cunună de jur împrejur?
5. Când vom fi ispitiți să socotim că drepturile noastre au fost încălcate?